

ÅSA LARSSON • INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

PAX

LA NENA FANTASMA

Estrella Polar

Llibre III
La nena fantasma

Åsa Larsson i Ingela Korsell
Henrik Jonsson

Estrella Polar

Índex

Seré més perillós del que et pots arribar a imaginar	9
Sisplau, gosset boniiic!	16
Has intentat matar-me, Damir?	20
Qui gemega, ara?	28
Ha vingut la policia!	34
Tancareu l'Alrik a la presó?	39
Oh, no! Ell no!	44
No podem confiar en ningú!	48
Tu no. Tu no. Tu!	53
Truqueu al 112!	58
Res d'amics peluts, gràcies!	62
Passejada fantasmal	67
Ara segur que ens maten a tots...	72
Ara encara tenen més coses de què parlar!	76
Un <i>myling</i>	80
Que no ho sentiu? És el <i>myling</i> !	86
Diuen la veritat!	91
Menteix!	95
Tens el cervell de vacances o què?	97
L'hem de salvar!	102
Sembles molt interessat en ningú!	107

Està superprohibit!	112
Les velles golfes	115
El bagul	119
Nit de bruixes	124
Tanqueu-vos al traster!	132
Divendres de relax a can Nygren	137
La confessió	144
La tomba	150
Encanteris	156
Cap al cementiri	159
Pren-me a mi!	164
No me'n sortiré!	168
S'estan ofegant!	174
No pot ser massa tard!	176
Cava! Cava!	178

CAPÍTOL 51

Seré més perillós del que et pots arribar a imaginar

L'Estrid enganxa l'orella a la porta de l'entrada i escolta. La vella carrega el gos, inert, a l'espatlla.

—Ho sentiú? —xiuxiueja.

En Magnar, en Viggo i en Damir paren atenció. En Magnar porta en braços el cos de l'Alrik. En Viggo és al costat del vell i no deixa anar la màniga del jersei del seu germà.

—Alrik —xiuxiueja—. Alrik.

Però el cap de l'Alrik penja com si el nen fos una nina de drap. Sota tota aquella sang, té la cara completament blanca. I els llavis liles. L'ha mossegat un *grim* i la mort és segura.

—A dins hi ha algú —diu l'Estrid, en veu baixa—. Xxt!

—Sigui com sigui, hem d'entrar —xiuxiueja en Damir—. L'únic que pot salvar l'Alrik és la màgia. I potser

fins i tot és massa tard. Quines plantes remeieres tens, Magnar?

—Tinc trèvol d'Odin, arrel d'aranya i espurna d'elf. Però tot és dins la biblioteca.

En Viggo contempla en Damir. Podrà salvar l'Alrik? I aquest és realment en Damir? Perquè, amb franquesa, el Damir que en Viggo i l'Alrik van conèixer era alt, fort i tenia pèl pertot arreu. Però quan van aconseguir fer-li passar la corda *gleipnir* pel coll, la transformació va ser total. No té ni un sol pèl al cap. Les celles són tan clares que gairebé no es veuen. Fa la impressió de ser molt fràgil.

En Magnar posa dos dits al coll de l'Alrik.

—Li sento el pols, encara que molt feble.

—Però podeu estar en silenci? —etziba l'Estrid, i amb molt de compte deixa a terra el cos del gos.

Estreny amb més força el bastó i a poc a poc abaixa la maneta de la porta, que s'obre lentament, grinyolant.

—Què dimonis...? —exclama.

A dins la casa el caos és absolut. Els armaris del rebedor són tots oberts, i a terra hi ha un escampall de sabates i peces de roba. Amb molta cautela, l'Estrid fa una passa cap endavant i hi entra.

La resta la segueix. El terra de la cuina està cobert de trossos de vidre i plats trencats barrejats amb llet i suc de fruita. Hi ha cadires bolcades pertot arreu. Per les parets regalimen els ous que algú hi ha estavellat. Però ara regna el silenci. Un silenci esfereïdor.

Txaf!, se sent sota el peu de l'Estrid. La vella ha trepitjat un dels bunyols de poma d'en Magnar i en surt tota la melmelada.

Al cap d'un segon se sent un xiscle agut.

—Moriu tots!

Al capdamunt d'un armari hi ha dos *imps*. L'un porta un barret fet amb el cap d'un gat. Es recolzen a la paret per empènyer i bolcar el moble.

—Compte! —crida en Viggo.

En Magnar té el temps just de fer una passa cap a un costat quan l'armari cau a terra amb un gran terrabastall. El vell estreny l'Alrik contra el pit. D'un salt, els *imps* han pujat a la prestatgeria dels plats que hi ha a sobre del marbre de la cuina.

—Pla! —crida l'*imp* amb el barret de gat, i assenyala en Magnar—. Tu, truita! Esclafaré a tu!

En Magnar torna ràpidament al rebedor. L'*imp* li llança una sopera, però l'Estrid aconsegueix clavar-li un cop amb el bastó i el bol esclata en un miler de bocins.

L'altre *imp* fa caure un llibre de cuina al foc i encén el fogó. Apareix una flama blavenca i el llibre crema. Els *imps* bombardegen l'Estrid, en Damir i en Viggo amb pots d'espècies, ampolles i ganivets de cuina.

L'Estrid intenta contraatacar, però els *imps* són massa ràpids, salten d'un armari a un altre, es penegen del llum del sostre, s'enfilen a la barra de les cortines i els llancen tota mena de coses. Plouen teteres, corrons i canelobres. En Damir i en Viggo es protegeixen amb

una safata, que els fa d'escut, i intenten travessar la cuina.

Finalment l'Estrid aconsegueix fer diana. Plaf! L'*imp* sense barret s'estavella contra les rajoles del damunt dels fogons. Cau inconscient sobre el llibre de cuina encès. Les flames llepen el cos sense pèl de la bestiola. La pell espetega com la d'un pollastre a la graella. Crepita i en surt fum.

—Alrik! —crida en Magnar des del rebedor—. Alrik... No respira.

Quan en Viggo sent les paraules d'en Magnar està a punt de sortir corrent cap al rebedor on hi ha el seu germà, però en Damir l'engrapa del braç.

—Hem de baixar a la biblioteca —diu—. És l'única manera de salvar el teu germà.

Però quan es giren cap a les escales que baixen al soterrani els arriba volant des de baix un fragment gros de vidre. I aleshores senten unes veus d'*imp* excitades. Moltes veus.

—Miques! Us farem!

—Molts! Som!

Un núvol de trossos grossos de vidre puja cap a en Viggo i en Damir.

—El soterrani és ple d'*imps*! —crida l'Estrid—. Deuen haver trencat tots els pots de melmelada! Compte! Els vidres us poden matar.

L'Estrid es queda a la cuina, aturant les cassoles que li llança l'*imp* del barret de gat. Ara és com si el bastó

que sosté a les mans tingués vida pròpia. Impactes ràpids. El branda i assesta el cop. La vella s'ha de concentrar perquè no li surti volant.

En Viggo i en Damir continuen protegint-se amb les safates dels vidres que els llancen des del soterrani, ara. El nen sent la por com un nus a l'estómac. L'Alrik no pot morir. No pot i prou.

Als fogons, continua cremant l'*imp* mort. Una fumera negra i espessa omple la cuina.

—Damir, tu pots matar els *imps*, oi? —diu en Viggo—. Si et treus la corda *gleipnir*!

—Llavors tornaré a ser una tercera part llop! —respon en Damir—. I cada vegada que em transformo adopto una personalitat nova. Vaig tardar set anys a dominar l'anterior llop que tenia a dins. Els primers anys, els meus germans bruixots m'havien de tancar en una gàbia a les nits.

—Però ho has de fer! —cria en Viggo.

—Seré més perillós del que et pots arribar a imaginar —diu en Damir—; per a vosaltres també.

—Ja ho sé —diu en Viggo—. Has oblidat que em vas perseguir a la biblioteca?

En Viggo engrapa la corda *gleipnir* que penja com un mocador del coll d'en Damir.

—Tot i això, fes-ho —diu, decidit—. Et prometo que després et tornaré a posar la corda.

En Damir assenteix amb el cap. Fa uns ulls com unes taronges i sembla espantat.

—Comptem fins a tres —diu en Viggo—. Ara pensa com gaudiràs matant a mossegades uns quants *imps*! Un... dos... tres!

Amb una estrebada, deslliga la corda *gleipnir* del coll d'en Damir.